

Інші тварини

Північ — борсучиха, яка мешкає біля моря і вміє читати зорі.

Пролог

Гіріський хребет розітнув обрій, пронизуючи зубчастими піками чорне небо. Чотири фігури, поцятковані зоряними лелітками, причаїлися на сріблястому гранітному плато найвищої вершини, де гуляв борвій.

— Ми прийшли, — сказала біла кішка, зіщулившись під пронизливим вітром. — Як ви й просили.

Її супутник схилив голову до котів, які на них чекали.

— Вітаю, Совина Пір'їно, Зламана Тіне.

— Вітаю, Схиле. — Зламана Тінь настобурчила своє густе хутро, намагаючись захиститися від холодного вітру. Коли вона зирнула з білою кішкою, у тієї в очах відбивалися зірки. — Приємно знову зустрітися з тобою, Півповне.

Не встигла вона договорити, як на скелі з'явилися ще два силуети.

— Синьозірко, Плямолистко, рада вас бачити, — привітала Півповня воячок Зоряного Клау, коли ті присіли біля чотирьох Древніх котів.

Синьозірка обкрутила лапи хвостом.

— Ми прийшли готуватися до кінця, — урочисто нявкнула вона.

Совина Пір'їна примружила жовті очі.

— І ти повіриш тому, що ми тобі розповімо?

— Синьозірка завжди вірила! — скрикнула Плямолистка. — Нам треба переконати інших.

— На те вже майже нема часу! — рявкнув Схил.

По цих словах небо над ними пішло обертом, і зірки помчали так швидко, що здавалися розмитими срібними смугами, але вершина гори залишалася нерухомою. Завмерла, немов вояк перед останньою атакою.

Очі Синьозірки заблищали.

— Клани самі зроблять свій вибір. Я більше нічого не вдію.

Схил пригнувся до неї ближче.

— Але ж пророцтва раніше допомагали, чи не так?

— Так. — Синьозірка глянула на свою медикішку. — Плямолистка побачила полум'яну зірку, що привела мене до Вогнезора.

Совина Пір'їна глипнула на Плямолистку — і впізнала її.

— Вона добре використала свій дар. Увесь цей час саме Вогнезорів рід тримав у своїх лапах останню надію Кланів.

— А як щодо четвертого кота? — Схил нагнувся вперед, із тривогою дивлячись на інших. — Коли вони знайдуть четвертого кота?

— Четвертого треба знайти якнайшвидше, — схвильовано відповіла Зламана Тінь. — Залишилося обмаль часу.

Совина Пір'їна смикнула хвостом.

— Ти впевнена, що ми достатньо зробили?

— Ми зробили все, що могли. — Бурштиновий погляд Півповні ковзнув у бік двох постатей, що дерлися до них скелями. — Півноче, це ти?

— Я, а зі мною Скеля. — Кремезна борсучиха важко видряпалася на гладенький граніт. За нею в місячному сяйві біліло безшерсте тіло Скелі.

Зламана Тінь переступила на місці.

— Вітаю, Півноче. Я... я і не знала, що ти знайома зі Скелею.

— Ми знаємо одне одного від світанку ваших часів, — сказала Північ, повертаючи свою широку смугасту голову. — Відколи перший кіт наблизився до води.

Скеля сів на холодний камінь, вирячивши сліпі блакитні очі — круглі та білуваті, як два місяці в повні.

— Ми спостерігали перший схід сонця над озером.

— І в його світлі спалахнула вода, — згадувала Північ. — А в полум'яному відблиску ми побачили майбутнє всіх котів: Племені Стрімкої Води, по тому котів п'яти Кланів, чотирьох Кланів, котів, що жили в лісі та живуть біля озера.

— Ми бачили весь ваш шлях від озера до лісу й назад. — Скеля схилив голову, ніби спостерігав за котами, що проминали його. — Усі пророцтва походили від того першого, відбитого у воді на сході сонця: про кота з полум'яним хутром, який урятує Клан, про сріблястого кота, який урятує Плем'я Стрімкої Води, і, нарешті, про Четвірку котів, які триматимуть у своїх лапах останню надію не лише для Кланів, а й для самого Світу.

Північ пошкребла кігтями гранітну скелю.

— Тепер ми боїмося, що побачимо останній захід сонця, який завершить вашу історію.

Півповня виступила вперед.

— Але Четвірка котів? Вони ж нас мають урятувати, хіба ні?

— Вони прийшли, як ми й передбачали, а коли прийшли, розпалили найтемніші вогні. — Північ пильно подивилася на Древніх котів чорними оченятами-зернинками. — Тож ви і всі давно померлі коти знову палаєте, як зірки.

— Але зло насувається, — попередив Скеля.

— Ми бачили, як народилася темрява поряд зі світлом, немов брат і сестра, — урвала його Північ. — Тепер усі повинні підвестися і боротися.

Скеля окинув настраханих котів своїм невидючим поглядом.

— Дякую, що так довго зберігали пророцтва й передавали їх від давно зниклих котів, про яких нині забули, — нявкнув він.

— Так багато котів померло, — зітхнула Зламана Тінь.

— У всіх життя короткі, — нагадав їй Скеля.

— Життя мого сина було занадто коротким! — Зламана Тінь звинувачувально блиснула очима. — Чому ти не міг урятувати Опале Листя?

— Я ніколи не був зобов'язаний когось рятувати! — сердито відказав їй Скеля. — Який сенс у тому житті, котре тримає в лапах хтось інший? Має бути вибір. Має бути свобода. Я можу вказати шлях, але кожна кішка ходить на своїх лапах.

— То що, Клани самі вирушать в останню битву? — зіщулив очі Схил.

Півповня притисла вуха до голови.

— У жодному разі! — Вона задерла носа. — Я битимуся пліч-о-пліч із Сойкопером.

Зламана Тінь випустила кігті.

— І я битимуся разом із сином.

— Я битимуся поруч зі Щербатою Блискавкою та моїми кошенятами, щоб перемогти темряву, — заявила Совина Пір'їна, зблиснувши очима.

Синьозірка хльоснула хвостом.

— А я вдесьте помру, щоб захистити Громовий Клан!

— Ці коти ніколи не залишаться на самоті, — заявила Півповня. — Ми з ними, як і завжди.

— Світло проти темряви, — прогарчала Північ. — Це кінець усього — це останній схід сонця.

Скеля легенько торкнувся її боку кінчиком хвоста.

— Саме на це ми чекали, подруго.

Розділ 1

«Когось поранено!»

Плющоплеса заціпеніла. Спогад про смерть Мурахошуба заповонив її розум, як і завжди, коли вона відчувала запах крові. Кішка досі пам'ятала, як рвалася під її кігтями його плоть, досі бачила його останній болісний спазм перед тим, як він назавжди знерухомів. Вона була змушена вбити вояка Вітряного Клану, щоб переконати Тигрозора у своїй вірності. За це вона здобула похмуру честь тренувати вояків Темного Лісу, але знала, що ніколи не змиє зі своїх лап той запах крові.

— Стійте! — несамовито закричала вона.

Березопад завмер на півдорозі й пильно подивився на молоду воячку.

— Що трапилося?

— Я відчуваю запах крові, — різко сказала Плющоплеса. — Ми ж лише тренуємося. Мені не потрібно, щоб ви травмувалися.

Березопад спантеличено блимнув на неї очима. Багроверб видерся з-під його лап.

— Це ж просто пошморг, — нявкнув вояк Тіньового Клану.

Він показав Плющоплесій своє вухо. З тонкої подряпини на кінчику цебеніла кров.

— Тільки обережно, — застерегла Плющоплеса.

— *Обережно?* — почула вона за своєю спиною гарчання Шулікокрига та обернулася. — Наближається битва, і її не виграти з кігтями в піхвах. — Шулікокриг скривився й пильно подивився на Плющоплесу. — Я думав, ти допомагаєш навчати наших новаків битися, як справжні вояки, а не як тендітні Кланові коти.

— Кланові коти не тендітні! — заперечив Березопад, розпушивши хутро.

— Тоді чому ви сюди прийшли? — спитав Шулікокриг.

Багроверб махнув хвостом.

— Нашим Кланам треба, щоб ми були наймайстернішими вояками, якими лишень можемо. Ти ж казав нам це, пам'ятаєш?

Шулікокриг повільно кивнув.

— А потрібні для цього навички ви опануєте лише *тут*. — Він кивнув носом у бік Березопادا. — Знову атакуй Багроверба, — наказав він. — Цього разу не зупиняйся за першого-ліпшого запаху крові.

Він примружив очі, дивлячись на Плющоплесу.

А вона глитнула, налякана тим, що видала себе. Жоден кіт Темного Лісу нізащо не повинен дізнатися, що вона прийшла сюди шпигувати на доручення Голубокрилої, Сойкопера і Левожара.